

Ekovize

Cohousing

Cohousing je možné přeložit jako blízké sousedské bydlení.

Jedná se o vědomě budované sousedské společenství, které klade důraz na hlouběji prožívané mezilidské vztahy a současně zachovává a podporuje osobní nezávislost. Každá domácnost vlastní plně zařízenou bytovou jednotku a je zároveň spoluvlastníkem společné prostory a vybavení.

Vznikl jako reakce na běžné formy bydlení (anonymita, neznalost vlastních sousedů, náročné skloubení péče o děti, a domácnost a práce matek).

Hlavní rozdíl oproti běžnému bydlení je celková společenská koncepce se sousedským charakterem prostředí. Druhý významný rozdíl oproti konvenčnímu bydlení jak v individuálních bytech, tak i oproti domovům s pečovatelskou službou a domovům pro seniory je vlastní iniciativa – obyvatelé se podílejí na vzniku projektu cohousingu, na jeho chodu a udržování v průběhu dalších let existence komunity.

Povinností každého dospělého obyvatele je např. jednou za čas vařit. Ve společenství, kde žije více než 60 dospělých, vyjde na každého vaření asi jednou za měsíc. Vaření jeden den i starosti s tím spojené se bohatě vyplatí, protože zbylých 29 dní můžete večeret bez práce.

Srdcem každé cohousingové komunity je společný dům/prostor, který většinou obsahuje minimálně společnou kuchyň s jídelnou, která slouží i jako shromažďovací místo pro formální i neformální setkávání obyvatel. Dále může obsahovat další místnosti a prostory, které si komunita vybere, např. společnou tělocvičnu, posilovnu, saunu, televizní místnost, hernu pro malé děti, zázemí pro mládež, hobby místnosti (fotokomoru), dílny, technické zázemí (úložné prostory, společnou prádelnu). Společný dům je často úzce propojen s venkovním zázemím (terasou, zahradou).

Výše zmíněné klíčové charakteristiky cohousingu napomáhají intenzivnějším sociálním interakcím mezi členy komunity, uspokojení potřeby sociálních kontaktů i potřeby zajištění vlastního soukromí, zajištění pocitu bezpečí, efektivnějšímu využívání volného času jednotlivce. V případě senior cohousingu je zajímavým fenoménem vzájemná podpora a pomoc obyvatel, která přináší nezávislost a odlehčuje vlastní rodině i společnosti.

V takovémto společenství je jednoduché si vypůjčit nebo sdílet věci, které potřebujete jen občas. Např. dvě rodiny sdílejí auto, zatímco pět jiných rodin vlastní společně jachtu. Je tu jen jedna sekačka na trávu. Věci, které potřebujete jen občas, jako jsou různé nástroje, psací stroj, vybavení pro kempování apod. si prostě můžete vypůjčit nebo s někým sdílet místo toho, aby si každá rodina kupovala svoje vybavení. Dvacet devět domácností si také např. společně koupilo prázdninový dům se 17 pokoji ve Švédsku. Sdílení zdrojů umožňuje všem obyvatelům přístup k většímu množství vybavení za nižší cenu, než je možné pro tradiční samostatně žijící domácnost.

Součástí cohousingu je i carsharing (sdílení aut), které však může být součástí dopravního systému větších měst, která potřebují řešit parkování a dopravní zácpy v centru.

Základní myšlenkou sdílení automobilů je ukázat zákazníkům či členům, kolik je každá cesta autem opravdu stojí – protože ne každý řidič to ví, i když třeba spotřebu svého auta zná. V ceně za jízdu se totiž nepromítá jen cena spáleného benzínu, ale také nákupní cena auta, pojištění, opotřebení, servis a údržba. To všechno je v carsharingu rozpočítáno do poplatku za ujetý kilometr, jehož zdánlivě vysoká cena pak úspěšně motivuje k tomu, abyste si rozmysleli každou zbytečnou jízdu navíc.

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost